

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **K. K.**, zast. Ing. Tamarou Štěrbovou, daňovou poradkyní, se sídlem v Teničkách 614, Uherské Hradiště, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Zlínský kraj – územní pracoviště v Uherském Hradišti**, se sídlem Otakarova 1073, Uherské Hradiště, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti ze dne 17. 6. 2011, č. j. 143154/11/336911705263, ve věci prominutí příslušenství daně,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Finančního úřadu v Uherském Hradišti (dále jen „správce daně“), kterým byla podle § 55a zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), ve spojení s § 264 odst. 6 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), zamítnuta jeho žádost o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2006, a to ve výši 135 520 Kč; konkrétně se jednalo o úrok z prodlení úhrady daňových povinností na předmětné dani, jež žalobci byl předepsán podle § 63 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků (pozn. o žádosti žalobce sice rozhodoval Finanční úřad v Uherském Hradišti, který však byl s účinností od 1. 1. 2013 zrušen zákonem č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky; jeho působnost coby správce daně přitom přešla na Finanční úřad pro Zlínský kraj – územní pracoviště v Uherském Hradišti, který je tedy v dané věci žalovaným správním orgánem).

V žádosti o prominutí příslušenství daně z příjmů fyzických osob žalobce uvedl, že požadavek na uhrazení úroku z prodlení je v jeho případě spojen s vážnou újmou jak ve vztahu k jeho osobě, tak ve vztahu k podnikatelské činnosti, kterou provozuje. Dle jeho tvrzení by se mu nedostávalo prostředků na provozování jeho živnosti a vzhledem k tomu, že nemá jiný příjem, nezbyly by mu ani žádné prostředky na obživu. Proto požádal o prominutí předmětného úroku z prodlení správce daně, který jeho žádost zamítl a v návaznosti na § 55a zákona o správě daní a poplatků, jakož i Ministerstvem financí vydaný pokyn D-330, kterým se vymezují nejčastější důvody pro prominutí příslušenství daně z důvodu tvrdosti podle cit. ustanovení, konstatoval následující.

Dle názoru správce daně nebyly naplněny podmínky pro prominutí příslušenství daně, neboť z tabulky pro poplatníky vedoucí daňovou evidenci v žalobce podaném přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009 a 2010 nevyplývá, že by byl v platební neschopnosti a že by neprodlené zaplacení úroku z prodlení bylo spojeno s vážnou újmou. Současně v souladu s bodem A. pokynu D-330 správce daně zohlednil, že není zcela uhrazena daň, ke které náleží příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno. Dále ve vazbě na bod C. pokynu D-330 uvedl, že se sice jedná o porušení platební povinnosti daňovým dlužníkem – žalobcem během 1 roku zpětně ode dne podání žádosti, nicméně předmětné příslušenství daně vzniklo na základě opožděné platby daně, k jejímuž řádnému přiznání došlo až na základě výzvy správce daně, viz bod D. pokynu D-330. Závěrem pak správce daně poukázal na existenci dluhu (nedoplatku) na daňové povinnosti žalobce a špatnou úroveň spolupráce s ním, včetně nedostatečné součinnosti.

II. Obsah žaloby

Žalobce setrval na obsahu své žádosti o prominutí příslušenství daně a v souvislosti s napadeným rozhodnutím poukázal především na to, že je nepřezkoumatelné, neboť se v něm správce daně nevypořádal se všemi důvody, které uplatnil ve své žádosti.

Současně správce daně nezohlednil, že žalobce požádal o posečkání s úhradou dodatečně doměřené daně a řízení v této věci nebylo (ke dni podání žaloby) ukončeno. Podle názoru žalobce přitom na částky, u nichž bylo požádáno o posečkání, nelze v souladu s pokynem D-330 pohlížet jako na dlužné částky, jak tvrdí správce daně. Správce daně nezohlednil i další skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce dané předmětným pokynem, a sice značný časový posun od původního data splatnosti, kdy se jednalo o první daňovou sankci. Navíc důvod, že dodatečné daňové přiznání bylo podáno až na základě výzvy správce daně, byl použit proti žalobci, aniž by bylo zohledněno, že žalobce neměl tušení o možné povinnosti platit z prodeje pozemků daň. V termínu řádně podal daňové přiznání k dani z převodu nemovitostí a správce daně tedy měl více než tři roky informaci o prodeji pozemků a mohl tedy žalobce neprodleně vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání. To však učinil až po třech letech a žalobce tak byl po celou dobu v dobré víře, že nemá žádné daňové nedoplatky. Na výzvu správce daně k podání dodatečného daňového přiznání přitom žalobce zareagoval bezprostředně.

Pokud jde o nedostatečnou součinnost a spolupráci se správcem daně, tato nebyla nijak konkretizována a podle přesvědčení žalobce ho správce daně zamítnutí žádosti trestá za odlišný právní názor ve věci dodatečně doměřené daně, ve které podal odvolání a následně žalobu. K dodatečnému doměření daně došlo dle žalobce při významném porušení procesního předpisu – zákona o správě daní a poplatků, přičemž v podrobnostech odkázal na svoji žalobu vedenou u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 Af 14/2011.

Závěrem žalobce zdůraznil, že je nemorální požadovat daňové příslušenství na dodatečně doměřené dani v situaci, kdy správce daně měl celou dobu informace o riziku daňového doměrku z důvodu prodeje pozemků, ale nekonal. Postup správce daně, kdy neprominul předepsané příslušenství, proto považuje žalobce za více než tvrdý, když navíc v obdobných případech daňové příslušenství promíjí.

Na základě všech těchto skutečností žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí správce daně zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém poměrně obsáhlém vyjádření předně shrnul skutkové a právní okolnosti projednávané věci, včetně obsahu pokynu D-330, který byl zveřejněn ve Finančním zpravodaji č. 6/2009. Odmítl, že by bylo jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné a v této souvislosti poznamenal, že se v něm vypořádal nejen se skutečnostmi obsaženými v žádosti žalobce, ale uvedl též všechny další skutečnosti relevantní pro rozhodnutí. Správce daně ve svém rozhodnutí zcela jednoznačně odkázal žalobce na údaje v jeho daňových přiznáních, v nichž sám deklaroval výši svých peněžních prostředků, jež popírají jeho tvrzení o platební neschopnosti uvedené v žádosti. Na základě toho správce daně neměl žádný důvod dále zjišťovat stav peněžních prostředků žalobce nebo podrobně zkoumat jeho majetkové poměry.

Pokud jde o názor žalovaného, že na částky, u kterých je požádáno o posečkání, nelze nahlížet jako na dlužné částky, tento žalovaný odmítl jako mylný. Odkázal přitom na pokyn D-330, z něhož jednoznačně vyplývá, že takto lze nahlížet toliko na ty situace, kdy je pro dosud neuhrazenou daň posečkání povoleno. Je zde tedy jasná vazba na povolení posečkání,

nikoli na žádost o posečkání; ta byla navíc v případě žalobce zamítnuta. Žalobce se tedy domáhá skutečnosti, která nenastala a správce daně správně po celou dobu rozhodování o žádosti žalobce evidoval na jeho osobním daňovém účtu splatný nedoplatek, což jde k tíži žalobce. Neuhrazením dlužné daně, ke které náleží příslušenství, o jehož prominutí bylo rozhodováno, tak de facto sám žalobce rozhodl o zamítnutí podané žádosti. Přesto se správce daně nad rámec podané žádosti zabýval i dalšími relevantními skutečnostmi, které ve svém rozhodnutí uvedl. Nezabýval se však a ani se zabývat nemohl tím, že dle žalobce došlo k porušení procesního předpisu při dodatečném stanovení daně. Dodatečné stanovení daně je samostatným řízením, které nebylo možno zohlednit při rozhodování o žádosti žalobce. A pokud jde o soudní přezkum, na který žalobce poukazoval pod sp. zn. 30 Af 14/2011, konstatoval žalovaný, že jeho výsledek nelze předjímat. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

V replice k vyjádření žalovaného žalobce odkázal na obsah žaloby a doplnil, že jde o prominutí úroků z prodlení z dodatečně doměřené daně po prekluzi, při nesprávném právním posouzení věci a na základě nezákonně vedeného řízení; připomněl, že správce daně s ním neprojednal výsledek vytýkacího řízení a nezákonně vydal dodatečný platební výměr potvrzený rozhodnutím odvolacího orgánu proti, kterému podal žalobu vedenou pod sp. zn. 30 Af 14/2011.

V návaznosti na to pak správce daně vydal platební výměr na úrok z prodlení, o jehož prominutí žalobce žádal. Žalobce dle svého vydření vůbec netušil, že by měl z prodeje darovaných pozemků, které jeho matka (dárkyně) vlastnila desítky let, hradit daň z příjmů. Byl to naopak správce daně, kdo měl v tomto směru veškeré informace, jakož i znalosti právních předpisů, a mohl vyzvat žalobce k podání dodatečného daňového přiznání ihned. To však učinil až po více než třech letech, aniž by pak tuto mimořádně dlouhou dobu úročení, kterou způsobil svoji nečinností, zohlednil. K této skutečnosti správce daně při rozhodování o prominutí úroku z prodlení zjevně vůbec nepřihlédl.

V. Posouzení věci krajským soudem

Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) v mezích uplatněných žalobních bodů, ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (ex offio), a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného správního orgánu, přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

O žalobě krajský soud rozhodl, aniž nařizoval jednání, za podmínek vyplývajících z § 51 odst. 1 s. ř. s. poté, kdy účastníci řízení s tímto postupem vyslovili souhlas.

Předmětem projednávané věci bylo posouzení postupu žalovaného, resp. správce daně při rozhodování o žádosti žalobce o prominutí daně, resp. jejího příslušenství (úroků z prodlení) podle § 55a zákona o správě daní a poplatků.

Institut prominutí daně či příslušenství daně dle citovaného ustanovení byl zařazen mezi mimořádné opravné prostředky, byť se ve skutečnosti se o mimořádný opravný prostředek nejedná, neboť jím nelze rozporovat zákonnost či správnost rozhodnutí. Nejde zde o nápravu nesprávných rozhodnutí, ale o odstranění, resp. zmírnění důsledků rozhodnutí, která by měla být teprve vydána, příp. která již byla vydána a jsou nejen správná, ale i zákonná. V dané věci jde o zmírnění důsledků rozhodnutí správce daně ohledně doměření daně z příjmů fyzických osob, ke kterému došlo pravomocným dodatečným platebním výměrem správce daně pod č. j. 108691/10/336911705263. Žalobce proti němu podal odvolání, které však bylo zamítnuto rozhodnutím Finančního ředitelství ze dne 19. 11. 2010, č. j. 13942/10-1100-700519, a skutečnost, že toto rozhodnutí posléze napadl žalobou u zdejšího soudu vedenou pod sp. zn. 30 Af 14/2011, není nijak podstatná; nehledě na to, že tato žaloba již byla zmíněna rozsudkem ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 Af 14/2011 – 35 (viz dále).

Podstatné je to, že prominutí daně podle předmětné právní úpravy bylo ovládáno zásadou dispoziční, tedy bylo zahajováno pouze na žádost daňového subjektu, přičemž zákon rozlišoval odlišné podmínky pro prominutí daně jako takové a pro prominutí jejího příslušenství. Zatímco daň mohla být prominuta pouze z důvodů nesrovnalostí, jež plynou z uplatňování daňových zákonů, tak příslušenství daně mohlo být promíjeno i z důvodů odstranění tvrdosti. Pojem „*tvrdost*“ přitom zákon o správě daní a poplatků nijak blíže nespécifikoval a v tomto směru nelze něž konstatovat, že se jedná o typický neurčitý právní pojem, jenž je naplňován zejména aplikační praxí vycházející z pokynu Ministerstva financí (D-330); v něm jsou – z důvodu jednotného a objektivizovaného rozhodování – vymezeny skutečnosti, jimiž lze zdůvodnit žádost o prominutí a v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat zákonný důvod tvrdosti, pro který může dojít k prominutí příslušenství daně. Konstrukce ustanovení § 55a odst. 1, věty druhé, zákona o správě daní a poplatků tak představuje kombinaci neurčitého právního pojmu „*tvrdost*“ a institutu správního uvážení (diskrece). To znamená, že posouzení pramenící v prominutí příslušenství daně podle cit. ustanovení je třeba chápat primárně jako posouzení neurčitého právního pojmu podléhající posléze správnímu uvážení; obdobně srov. Baxa, J.; Dráb, O.; Kaniová, L.; Lavický, P.; Schillerová, A.; Šimek, K.; Žiškova, M. *Daňový řád. Komentář*. II. díl. Praha : Wolters Kluwer ČR, a. s., 2011, s. 1493, dle kterého: „...*posouzení ústící v prominutí příslušenství bylo především projevem správního uvážení příslušného správce daně*“.

Zákonem tak sice nebyl založen nárok, resp. veřejné subjektivní právo na poskytnutí daňové úlevy ve formě na prominutí daně či jejího příslušenství, nicméně i rozhodnutí v této věci závisující na volné úvaze správce daně lze přezkoumat ve správním soudnictví; shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 15/2007 – 106, publ. pod č. 2066 Sb. NSS, a dostupný též z www.nssoud.cz, stejně jako další citovaná rozhodnutí tohoto soudu.

Krajský soud proto přezkoumal napadené rozhodnutí správce daně a v intencích shora zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu se zaměřil na to, zda bylo vydáno v řádném řízení vymezeném normami hmotného a procesního daňového práva s vyloučením případné svévole. Vycházel přitom z obsahu žaloby, jakož i z žádosti žalobce, v níž formuloval

své důvody pro prominutí příslušenství daně. Nejen řízení o žalobě ve správním soudnictví, ale i řízení o prominutí daně je totiž ovládáno dispoziční zásadou, jak již bylo výše uvedeno.

Dispoziční zásada, jakožto protějšek zásady oficiality (*ex officio, ex offio* – postup z úřední povinnosti), se sice při správě daní vyskytuje jen omezeně, avšak je typická pro úpravu opravných prostředků, včetně institutu prominutí daně podle § 55a zákona o správě daní a poplatků. Její podstata spočívá v tom, že procesní iniciativa není v rukou správce daně, nýbrž v rukou daňového subjektu – žalobce. Ten měl plně ve své dispozici, zda podá žádost o prominutí příslušenství daně a jak vymezí její důvody, které jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci daňového subjektu a které v daném případě žalobce formuloval takto: *„Dodatečně doměřená částka daně je značně vysoká a požadavek na uhrazení jak dodatečně doměřené částky, tak úroků z prodlení je spojen s vážnou újmu mé osoby a mé podnikatelské činnosti. Zaplacení ohrozí provozování mé živnosti natolik, že se mi nebude vůbec dostávat prostředků na provoz a budu nucen živnost ukončit. Vzhledem k tomu, že nemám jiný příjem, nezbyly by mi ani žádné prostředky na obživu“*.

Toto své tvrzení žalobce nijak blíže nerozvedl ani nedoložil. Správce daně tedy vyšel z podkladů, které měl k dispozici a které neosvědčují žalobcem prezentované důvody: *„...jestliže z tabulky pro poplatníky vedoucí daňovou evidenci ve Vámi podaném daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2009 a 2010 nevyplývá, že by se jednalo o Vaši platební neschopnost a že by neprodlené zaplacení bylo spojeno s Vaší vážnou újmu ani s ohrožením Vaší podnikatelské činnosti“*.

Uvedené bylo primárním důvodem vedoucím k zamítnutí žádosti žalobce, který je v rozhodnutí správce daně dostatečně jasně a zřetelně konstatován s odkazem na daňová přiznání žalobce, jimiž v podstatě sám popřel svá tvrzení, resp. důvody obsažené v žádosti. Nelze tedy říci, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné s tím, že se správce daně nevypořádal se všemi důvody uvedenými v žádosti žalobce. Naopak správce daně na tyto důvody reagoval a z odůvodnění jeho rozhodnutí je zřejmé, jak o věci uvažil a proč považoval důvody žádosti o prominutí příslušenství daně za vyvrácené, včetně toho o jaké další skutečnosti svůj závěr opřel; k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 – 53.

Napadené rozhodnutí správce daně proto považuje krajský soud za přezkoumatelné a ve vazbě na obsah žádosti žalobce za zcela odůvodněné. Nic na tom nemění ani skutečnost, že ve vazbě na pokyn D-330 nastínil správce daně další aspekty podstatné pro rozhodování v dané věci, které blíže nerozvedl. Nelze správcí daně vytýkat, že nerozvedl skutečnosti, které žalobce nezahrnul mezi důvody své žádosti a dodatečně je zmínil až v žalobě. V tomto ohledu nezbývá než znovu zopakovat, že řízení o prominutí příslušenství daně bylo – jakožto řízení o žádosti – ovládané dispoziční zásadou.

Jinými slovy: tvrzené a doložené důvody v žádosti o prominutí daně/příslušenství předurčují rozhodnutí o této žádosti, včetně obsahu jeho odůvodnění, které v daném případě poskytuje náležitou oporu pro výrok. Ten byl zamítavý a podle názoru krajského soudu ob stojí i z hlediska zbývajících žalobních bodů, ke kterým lze konstatovat následující.

Pokud jde o to, že žalovaný správce daně nezohlednil žádost žalobce o posečkání s úhradou dodatečně doměřené daně, je potřeba poznamenat, že podstatnou v této souvislosti není samotná žádost, resp. její podání, ale vyhovění této žádosti, tj. rozhodnutí o posečkání. Do té doby se má za to, že jde o dlužnou částku v podobě neuhrazené daně, což je podle pokynu D-330, bodu A. skutečností vylučující vydání rozhodnutí, jímž by bylo prominuto příslušenství daně z důvodu tvrdosti, ledaže by právě pro dosud neuhrazenou daň bylo povoleno posečkání. K tomu však v rozhodné době nedošlo a námitku žalobce tedy nelze mít za důvodnou.

Důvodnou není ani další žalobní námitka směřující do toho, že žalovaný nezohlednil další skutečnosti, konkrétně dlouhou dobu prodlení způsobenou nečinností správce daně, který žalobce vyzval k podání dodatečného daňového přiznání až po třech letech.

Obecná úprava řádného daňového přiznání je použitelná i pro případ podání dodatečného či oprávněného přiznání a je tedy aplikovatelné i oprávnění správce daně vyzvat daňový subjekt k podání dodatečného daňového přiznání. Tomuto oprávnění ostatně odpovídá i ustanovení § 44 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků „*nebylo-li podáno daňové přiznání nebo hlášení, dodatečně daňové přiznání nebo hlášení včas, a to ani po výzvě správce daně*“, z něhož je zjevné, že zákon s oprávněním správce daně vyzvat k podání dodatečného daňového přiznání počítal. Skutečnost, že tak správce daně učinil ke konci období, ve kterém mohla být daň vyměřena, se sice může jevit jako nečinnost správce daně, nicméně tento postup není v rozporu se zákonem. Navíc, nelze přehlédnout ani to, že je to daňový subjekt, kdo má povinnost platit daň včas a ve správné výši, přičemž pokud zjistí, že jeho daňová povinnost měla být vyšší, než jak deklaroval ve svém daňovém přiznání, má sám podat dodatečné daňové přiznání (§ 41 zákona o správě daní a poplatků). Jestliže ho k tomuto úkonu správce daně až ke konci lhůty pro podání dodatečného daňového přiznání, nesvědčí to primárně o pasivitě správce daně, ale o nedodržování povinností daňového subjektu.

Ohledně žalobcem namítaného porušení procesního předpisu při doměření daně pak lze pouze pro úplnost poznamenat, že jde o samostatné řízení, které má zcela jiný předmět posuzování, jakkoli je zde zřejmá vzájemná skutková i právní vazba. Výsledek řízení ve věci doměření daně byl navíc předmětem přezkumu zdejšího soudu a – jak již bylo připomenuto shora – žalobcem podaná žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2012, č. j. 30 Af 14/2011 – 35, na který lze v podrobnostech odkázat (i s tím, že již byla též kasační stížnost proti cit. rozsudku, a sice rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 8 Afs 61/2012 – 37).

VI. Shrnutí a závěr

Ve světle všech výše uvedených skutečností lze shrnout, že žalobce v žádosti o prominutí příslušenství daně neuvedl nic, na co by v napadeném rozhodnutí nedostal odpověď. Správce daně ve svém rozhodnutí jasně reagoval na důvody uvedené v žádosti žalobce a vysvětlil, proč je považuje za vyvrácené. Ve výsledku tedy rozhodnutí správce daně ob stojí, a to jak z hlediska přezkoumatelnosti, tak z hlediska zákonnosti. Nelze totiž akceptovat žalobcem tvrzenou újmu v podobě platební neschopnosti a následného ohrožení provozování jeho živnosti, jež byla správcem daně vyvrácena. Stejně tak nelze akceptovat ani další žalobcem

zmíněné důvody, které měly vést k prominutí daně, o němž bylo rozhodnuto v souladu se zákonem v řádném řízení bez náznaku svévole rozhodujícího orgánu.

Krajský soud proto shledal žalobu nedůvodnou a jako takovou ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII. Náklady řízení

O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní agendy nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30.7.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu